ලෙෆ් ටෝල්ස්ටෝයි

කතා තුනක්

ලෙෆ් ටෝල්ස්ටෝයි

කතා තුනක්

චිත්‍ර ඒ. කොකොරින් විසිනි

© පරිවර්තනය

රන්ජන දේවමිත්‍ර සේනාසිංහ

දුප්පත් ගොවියා පාත්තයින් බෙදූ හැටි

දුප්පත් ගොවියකු ළඟ තිබුණු තිරිඟු සේරම ඉවර වුණා. ඉඩම් අයිතිකාර හාමු මහත්තයාගෙන් තිරිඟු ටිකක් ඉල්ලා ගන්න පුළුවන් වෙයි කියලා ඔහු කල්පනා කළා. හාමු මහත්තයා මුණගැහෙන්න හිස් අතින් යන්න බැරි නිසා පාත්තයකු අල්ලා ගත්ත ගොවියා ඌ එහෙම පිටින් බැදගෙන අරගෙන ගියා. හාමු මහත්තයා පාත්තයා පිළිඅරගෙන ගොවියාට මෙහෙම කිව්වා: ''පාත්තයකු ගෙනැවිත් දුන්නට උඹට බොහොම ස්තුතියි, ඒත් අපට තෙරෙන්නේ නෑ, උඹගේ පාත්තයා කොහොමද බෙදා ගන්නේ කියලා. මගේ බිරින්දෑ ඉන්නවා, පුත්තු දෙන්නෙක් ඉන්නවා, දූරු දෙන්නෙක් ඉන්නවා. කාගෙවත් හිත නරක් නොවෙන්න අපි කොහොමද පාත්තයව බෙදාගන්නෙ?'' එතකොට ''මම බෙදලා දෙන්නම්'' කියලා ගොවියා කිව්වා. ගොවියා පිහියක් අරගෙන පාත්තයාගේ හිස කපා වෙන් කළා. ''ඔබගේ ඔලුවෙන් තමයි මේ ගෙදර සියලු කටයුතු සිදු වෙන්නේ. ඒ නිසා ඔලුව ඔබටයි''

කියා හිස හාමු මහත්තයාට දුන්නා. පාත්තයාගේ පස්ස පැත්ත කපා වෙන් කරලා හාමු නෝනාට දීලා මෙහෙම කිව්වා: ''ඔබට තියෙන්නේ ගෙදරට වෙලා ඉඳගෙන ගෙදර කටයුතු බලාගන්න එකයි. ඒ නිසා පස්ස පැත්ත ඔබටයි.'' ඊට පස්සෙ ගාත් කපලා පුත්තුන්ට දුන්නා. ''පුත්තුන්ට ගාත්, පියතුමාගේ අඩි පාරේ ගමන් කරන්න.'' දූලාට පියාපත් කපා දුන්නා. ''ළඟදීම දූලා ගෙදරින් ඉගිලිලා යනවා. ඒ නිසා පියාපත් දූලාටයි. ඉතුරු ටික මටයි!'' කියලා ගොවියා මුළු පාත්තයාම අරගත්තා.

හාමු මහත්තයා සතුටට පත්වෙලා ගොවියාට තිරිඟු විතරක් නෙවෙයි සල්ලිත් දුන්නා.

පාත්තයකු ගෙනැවිත් දුන්නාට තුති පුදන්න හාමු මහත්තයා දුප්පත් ගොවියාට තිරිඟුයි මුදලුයි දුන් බව කනවැටුණු පොහොසත් ගොවියෙක් පාත්තයින් පස් දෙනෙක්ම බැදගෙන හාමු මහත්තයා බැහැදකින්න ගියා.

ඒ වෙලාවෙ හාමු මහත්තයා මෙහෙම කිවුවා : ''පාත්තයින් බැදලා ගෙනාවාට බොහොම ස්තුතියි. හැබැයි ඉතින් මට බිරින්දෑයි පුත්තු දෙන්නකුයි දූලා දෙන්නකුයි, හය දෙනෙක් ඉන්නවා. සමානව අපි හය දෙනා අතරේ මේ පාත්තයින් බෙදාගන්නේ හැබෑට කොහොමද?''

පොහොසත් ගොවියා මේකට පිළියමක් කල්පනා කරන්න පටන් ගත්තත් කිසිවක් කල්පනාවට ආවේ නෑ.

දුප්පත් ගොවියා කැඳවාගෙන එන්නයි කියලා හාමු මහත්තයා කිව්වා. දුප්පත් ගොවියාට පාත්තයින් බෙදන්න නියෝග කළා. දුප්පත් ගොවියා එක පාත්තයකුව ගත්තා. ඌව හාමු මහත්තයාටයි හාමු නෝනාටයි දුන්නා. ''පාත්තයත් එක්ක දැන් ඔයාලා තුන්දෙනයි.'' එක පාත්තයකුව පුත්තු දෙන්නට දුන්නා. ''දැන් ඔයාලගේ ගොඩෙත් තුන් දෙනයි.'' එක පාත්තයකුව දූලාට දුන්නා. ''දැන් ඔයාලත් තුන්දෙනයි.'' දුප්පත් ගොවියා තමන්ට පාත්තයින් දෙන්නකුම ගත්තා. ''බලන්න, දැන් පාත්තයොත්

එක්ක මගේ ගොඩෙත් තුන්දෙනයි. ඉතින් හැමෝටම සමානව බෙදිලා''

සතුටට පත්වුණු හාමු මහත්තයා දුප්පත් ගොවියාට තවත් සල්ලියි තිරිඟුයි දුන්නා. පොහොසත් ගොවියාව පන්නා ගත්තා.

හණමොලයා

එකෝමත් එක කාලෙක සීයා කෙනකුයි ආච්චි කෙනකුයි හිටියා. ඒ දෙන්නා හිටියේ බොහෝම දුකෙන්. මොකද ඒ දෙන්නට දරුවෝ හිටියේ නෑ. දවසක් දා කුඹුර හාන්න හිතාගෙන සීයා වෙල පැත්තට ගියා. ආච්චි ගෙදර නැවතිලා හිටියේ වෙල්ල වැහුම් ටිකක් හදන්න හිතාගෙන. තාච්චිය පිරෙන්න වෙල්ල වැහුමක් හදපු ආච්චි හූල්ලමින් මෙහෙම කිව්වා: ''අපට පුතෙක් ලැබෙන්නයි කියලා මම කොච්චර නම් ප්‍රාර්ථනා කරන්න ඇද්ද. පුතෙක් හිටියා නම් කුඹුරට ගිහින් මේ වෙල්ල වැහුම් ටික මෙලහකටත් අප්පච්චිට දීලා ඇවිත්. හැබැයි ඉතින් එහෙම කරන්න අපට කවුරුත් නෑනෙ.''

අන්න ඒ වෙලාවෙ හණ නූල් මිටිය අස්සෙන් පුංචි ළමයෙක් එළියට ඇවිත් මෙහෙම කිව්වා :

''ආදරණීය අම්මේ, ඔයාට සුබ දවසක් වේවා''

''කිරි අප්පච්චියේ'' කියලා කෑගැහුණු ආච්චිට හුස්ම ගන්නත් අමතක වුණා. ''ඔයා කොහේ ඉඳලද ආවේ? ඔයාගේ නම මොකක්ද?''

''අම්මේ, අන්න අතන තියෙන හණ නූල් මිටිය පේනවද?

මතකද අම්මා ඒ නූල් හෝදලා වේලලා අර මුල්ලෙන් තිබ්බා? අන්න එතැන ඉපදිලා තමයි මං එළියට ආවේ. මගේ නම හණමොලයා. දැන් මම විගහින් අප්පච්චිට වෙල්ලවැහුම් ටික ගිහින් දීලා එන්නම්.''

''හණමොලයාටත් පුළුවන්ද වෙල්ලවැහුම් ගෙනියන්න? ඔයා හරිම පුංචියිනෙ.''

''එහෙම කියන්න එපා අම්මෙ, දීලා බලන්නකො'' කියලා පුතා කිව්වා.

ආච්චි වෙල්ලවැහුම් ටික ලේන්සුවක ඔතලා හණමොලයට දුන්නා. එයා වෙල්ලවැහුම් ටිකත් අතින් අරගෙන පිම්මේ කුඹුරට දුවගෙන ගියා. එහෙම දුවගෙන ගිහිල්ලා එයා පුංචි ගොඩැල්ලක් ළඟට ආවා.

''ඒයි, මගේ අප්පච්චී'' කියලා එයා කෑගෑවා. ''මේ ගොඩැල්ල නඟින්න පොඩ්ඩක් මට උදව් වෙන්න. මං අප්පච්චිට වෙල්ලවැහුම් ගෙනාවා.''

සීයාට ඇහුණා කවුදෝ එයාට කතා කරනවා. විපරම් කරලා බැලුවම මේ පුංචි හාදයාව දැක්කා. සීයා ගොඩැල්ල නැඟගන්න එයාට උදව් කළා.

''මේ පුංචි පුතණ්ඩියා කොහේ ඉඳලද ආවේ?'' කියලා සීයා ඇහුවේ පුදුමයෙනුත් පුදුමයට පත් වෙලා.

''ගෙදර තියෙන හණ මිටියේ ඉඳලා'' කියලා හණමොලයා උත්තර දුන්නේ වෙල්ලවැහුම් ටික දෙනගමන්.

සීයා බිම ඇඳි අරගෙන දවාලට වෙල්ලවැහුම් කන්න ලෑස්ති වුණා. ''අප්පච්චි වෙල්ලවැහුම් කන අතරෙ මම කුඹුර ටිකක් හාන්නම්'' කියලා හණමොලයා කිවුවා.

''ඔයා කොහොම හාන්නද ළමයෝ, කුඹුරක් හාන්න තරම් උඹට හයියක් තියෙන එකක්යෑ.''

ඒත් ලී නඟුල අතින් අල්ලාගත්ත පුංචි හණමොලයා කුඹුරට බැස්සා. එයා කුඹුර හෑවා විතරක් නෙවෙයි හාන තාලයට කවිත් ගායනා කළා.

මේ අතරෙ ඉඩම් අයිතිකාර හාමු මහත්තයා ඒ අසලින් ගමනක් යන්න ගියා. වයසක ගොවිරාළ කලබලයක් නැතිව වෙල්ලවැහුම් කකා ඉන්න හැටිත් අස්සයා කිසි කෙනෙක් නැතිව තමන්ගේ පාඩුවේ කුඹුර හාන හැටිත් හාමු මහත්තයා දැක්කා. වලව්වේ මහත්තයා තමන් ගිය රියෙන් බැහැලා වයසක ගොවිරාළ ළඟට ආවා.

''හැබෑටම උඹගේ අස්සයා කිසිකෙනෙක් නැතිව තනියෙම කුඹුරු හාන්නේ කොහොමද, ලොකු උන්නැහේ?'' කියලා හාමු මහත්තයා ඇහුවේ පුදුමෙන් පුදුමවෙලා.

''නෑ, ඒ මගේ පුතයි කුඹුර හාන්නේ'' කියලා සීයා පිළිතුරු දුන්නා. ''ඔය කවි කියනවා ඇහෙන්නෙත් එයාම තමයි.''

ඊට පස්සේ වලව්වේ මහත්තයා කිට්ටුවට ආවා. එයාට කවි ගායනයත් ඇහුණා, පුංචි පුතාවත් දැක්කා.

''ලොකු උන්නැහේ මට මේ ළමයව විකුණාපන්'' හාමු මහත්තයා ඉල්ලා හිටියා.

''හපෝ බෑ, මං කොහොමද දරුවව විකුණන්නෙ?'' කියලා ගොවිරාළ කිව්වා. ''මට ඉන්න එකම දරුවා ඕච්චරයි.''

''අප්පච්චි මාව විකුණන්න, දුක්වෙන්න එපා, මං පැනලා එනවා'' කියලා හණමොලයා සීයාගේ කනට කොඳුරලා කිව්වා.

තමන්ගේ පුතා නියම කළ හැටියට සීයා කටයුතු කළා. වලව්වේ මහත්තයා සීයාට කාසි සීයක්ම දීලා හණමොලයාව අරගෙන ලේන්සුවේ ඔතාගෙන සාක්කුවේ දාගත්තා. ගෙදර ආ ගමන් එයා තමන්ගේ බිරිඳට කතා කළා.

''ඔයාට බොහොම සතුටු හිතෙන පුදුම තෑග්ගක් මං අද අරගෙන ආවා.''

''අනේ, එහෙනම් ඉක්මනින්ම මට පෙන්නන්නකෝ.''

හාමු මහත්තයා අත්පිස්නාව සාක්කුවෙන් එළියට ඇදලා ගත්තා. ඒක හෙමින් දිගහැරියා. හැබැයි ඒක ඇතුළේ කිසිදෙයක් තිබුණේ නෑ. ඒ වෙනකොට පුංචි පැංචා ආපහු ගෙදර ගිහින් හොඟ වෙලා.

රජතුමයි කමිසයයි

රජතුමා හොඳටම අසනීප වුණා. ''මා සුවකරන තැනැත්තාට මගේ රාජ්‍යයෙන් බාගයක් දෙනවා'' කියලා රජතුමා කිවුවා.

ඒ අවස්ථාවෙදි සියලු පඬිවරු රැස්වෙලා රජතුමා සුවපත් කරන අන්දම සාකච්ඡා කරන්න පටන් ගත්තා. ඒත් කිසිම කෙනෙක් ප්‍රතිකර්මයක් දැනගෙන හිටියේ නැහැ. රජතුමා සුවපත් කළ හැකි බව ප්‍රකාශ කළේ එකම එක පඬිවරයෙක් පමණයි. ''හැම අතින්ම සතුටින් ඉන්න කෙනකු හොයාගෙන, එයා ඇඳ සිටින කමිසය ගලවා රජතුමාට ඇන්දෙව්වොත් රජතුමා ඒකාන්තයෙන් සුවපත් වෙනවා'' කියලා ඔහු කිවුවා.

සතුටින් ඉන්න කෙනකු හොයන්න මුළු රාජධානිය පුරාම රජතුමා දූතයින් පිටත් කර යැව්වා. රජතුමාගේ දූතයින් මුළු රාජධානිය පුරාම බොහෝ කාලයක් ඇවිද්දත් සතුටින් ඉන්න කෙනකු හොයාගන්න බැරිවුණා. හැම අතින්ම සතුටෙන් ඉන්න එකම එක්කෙනකුවත් හිටියේ නෑ. කෙනෙක් පොහොසත්, ඒත් ලෙඩෙක්. අයෙක් නිරෝගීයි, ඒත් දුප්පත්. තවත් කෙනෙක් නිරෝගීයි, පොහොසත්, ඒත් මායියා හොඳ නෑ. තවත් කෙනකුගෙ දරුවො

හරියට හැදිලා නෑ. ඔය විදියට හැමෝම මොනවා ගැන හරි දුක්ගැනවිල්ලක් කියනවා.

දවසක් දා රෑබෝ වුණු වෙලාවක රජතුමාගේ පුත් කුමරුවා පැල්පතක් අසලින් යනකොට කවුරු හෝ මෙහෙම කියනවා එයාට ඇහුණා : ''දෙයියන්ට පින්සිද්ද වෙන්න, හොඳ හැටියට වැඩ කළා, බඩකට පිරෙන්න කෑවා, දැන් තියෙන්නෙ හිතේ හැටියට නිදාගන්න එකයි, මට වෙන මොකුත් ඕනයෑ.''

ප්‍රීතියට පත්වුණු රාජ කුමාරයා, ඒ තැනැත්තා ඇඳ සිටින කමිසය ගලවා ගන්නා ලෙසත් ඒ වෙනුවට ඔහු ඉල්ලන තරම් මුදලක් දෙන ලෙසත් කමිසය වහා රජතුමා වෙත ගෙනයන ලෙසත් නියෝග කළා.

සතුටින් සිටින පුද්ගලයා වෙත පැමිණි රාජ පුරුෂයෝ ඔහුගේ කමිසය ගලවා ගැනීමට සූදානම් වුණා. එහෙත් සතුටින් සිටින මේ තැනැත්තා කොපමණ දුප්පත් දැයි කිවහොත් ඔහුට අඳින්නට කමිසයක් තිබුණේ නෑ.

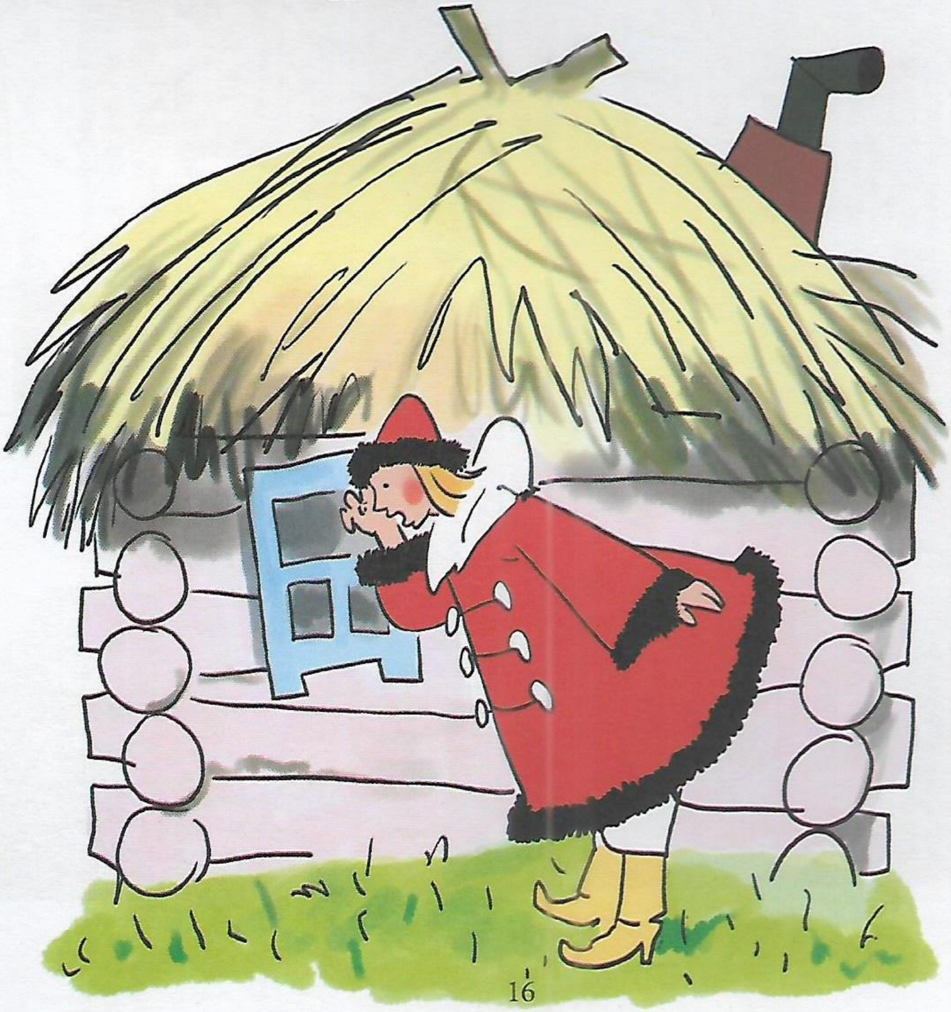

Kanol Publishing House
1196/4, Kottawa Road, Pannipitiya
Tel: 011 4336778, 071 3493447
kanolpublish@gmail.com

ISBN 978-955-1979-69-0
Rs. 150/-
9"789551"979690"

kanolbooks.blogspot.com